

Beste leden en bestuursleden van het Vlaams belang,

Geachte congresvoorzitter Philip Claeys,

Geachte partijvoorzitter Tom Van Grieken,

Eerst en vooral hartelijk bedankt dat ik hier in de Schelp van het Vlaams parlement, het epicentrum van de Vlaamse besluitvorming bij jullie te gast mag zijn.

Ik had net zo goed kunnen spreken voor VLD, CD&V, SP.a, Groen of PVDA-plus, maar het toeval bracht me toch bij het Vlaams Belang. Zonderling toch.

Ik ga niet beweren dat jullie aanbod even overkwam als een vergiftigd geschenk, maar sta me toe eerlijk te bekennen dat dit thema voor een pluralistische en a politieke drukkingsgroep als de Vlaamse Volksbeweging tot op heden niet echt tot - in 'schoon Engels' - onze 'core business' behoort.

Maar goed, we hebben de uitdaging met veel plezier aanvaard, ook omdat er in ons nieuw beleidsplan een onderdeel aan die Vlaamse identiteitsbeleving wordt gewijd.

Beste aanwezigen,

Mocht ik aan ieder van jullie vragen wat voor jullie die Vlaamse identiteit inhoudt, dan ben ik er vast van overtuigd dat ik heel wat verschillende antwoorden zal krijgen, maar ook dat heel wat eigenschappen of gedragingen die Vlaamse identiteit kenmerken toch voor iedereen herkenbaar en gelijklopend zijn.

Maar ook hier kunnen we niet rond de pot blijven draaien.

Bij "wat is die Vlaamse identiteit?" wordt vaak bewust de parallelle vraag gesteld "waarom moet Vlaanderen onafhankelijk worden?"

Sommigen beschouwen het gebrek aan het definiëren van onze Vlaamse identiteit als de grote zwakke schakel in het natievormend proces van Vlaanderen.

Maar als je dan de vraag omdraait en vraagt waar er nog opstootjes van die Belgische identiteitsbeleving waar te nemen zijn, dan moeten ze heel even hun neus kronkelen en diep ademhalen?

Bij de Rode Duivels?

Wetenschappelijk onderzoek toonde reeds aan dat de tijdelijke Duivelsgekte niet direct leidde tot een opstoot van Belgicistische gevoelens.

Op de belgicistische "Shame"-betoging in volle BHV-gekte misschien, waar de Vlaamse pers met veel moeite Vlaamse deelnemers kon spotten?

Tijdens de blijde intrede van ons koningspaar, waar de camera's protocollair laag moesten inzoomen om de opgevorderde kindjes te filmen, geflankeerd door wat tientallen oudere, vaak bejaarde nieuwsgierigen?

Op een nationale feestdag zonder ronkende namen als Clouseau of Stromae?

Op de prestigieuze Koningin Elisabethwedstrijd voor viool?

Oeps vergissing. Dat is sinds kort niet meer Belgisch maar Waals-Brussels, dus Franstalig.

Vlaamse vrienden,

Er bestaat geen Belgische versie van "Music for life" van Studio Brussel.

Er is geen Belgische variant van de VRT-actie "Kom op tegen kanker".

Er is geen Belgisch Tomorrowland en zeker geen Belgische variant van Rock Werchter.

Er is geen Belgische "Thuis".

Er is geen Belgisch-nationaal Zangfeest.

De enige Belgische soap die nog wat aandacht trekt in de "boekskes" is die van het koningshuis. Maar het is een publiek geheim dat de kosten ervan niet in verhouding staan tot de kwaliteit, om het zacht uit te drukken.

Er is geen Belgische taal, er is zelfs geen Belgische Clouseau.

Er is geen Belgische versie van dagelijkse kost en zelfs Jeroen Meeus beaamt dat er grote culinaire verschillen zijn tussen Vlaanderen en Wallonië.

Er is geen Belgische identiteit.

Is er dan een Belgisch gevoel? Ja, dat bestaat nog. Zoals tendentieuze bevragingen aangeven, vooral in Brussel en het zuiden van het land.

Maar dat is vooral niet te verwarren met een loyaliteitsverklaring. Komt het echt uit hun hart?

Want hebben de Brusselaars en de Walen niet vooral een 'Belgiëgevoel' uit scheidingsangst, uit gemakzucht?

Vrienden van de Vlaamse identiteit,

Wie in het buitenland al eens durft vragen naar de perceptie die de gastheer of vrouw heeft wat betreft de Vlaamse gasten, dan zijn de antwoorden overwegend positief.

De modale Vlaming is in het begin wat terughoudend, maar naarmate het vertrouwen groeit, aangenaam in gezelschap, beleefd, geïnteresseerd en dankbaar voor de gastvrijheid.

Wil dat dan zeggen dat alle Vlamingen die kenmerken vertonen? Uiteraard niet. Helaas.

Zijn we allen lid van een van de vele duizenden Vlaamse verenigingen of sportclubs?

Zijn we allen de beste bierdrinkers te wereld?

Uiteraard niet, want we zijn ook nog de grootste afnemers van champagne in Europa. We weten wel wat en waar het goed is, dat is zeker.

Zijn alle Vlamingen door de eeuwen gekenmerkt als noeste, harde werkers? Waarschijnlijk niet. Er zijn er ongetwijfeld ook andere.

Zijn alle Vlamingen gekenmerkt door ondernemerschap, flexibiliteit en inventiviteit?

Neen.

Zijn alle Vlamingen wantrouwig en nors tegenover buren of nieuwkomers?

Volgens bepaalde politieke commentatoren zijn we dat allemaal.

Doorgaans herkennen we wel al deze gedragskenmerken bij heel wat kennissen en ver daarbuiten.

En vaak hebben deze eigenschappen een historische oorsprong. Ze zijn te verklaren en alleszins te begrijpen, te verstaan.

Zou het kunnen dat de Vlamingen weinig vertrouwen hebben in welk staatsgezag ook, wegens de opeenvolging van verschillende vreemde heersers die bij regelmaat van klok over onze gewesten heersten? Hoogstwaarschijnlijk.

Vinden we in de volksfiguren van Tjil Uilenspiegel en Lamme goedzak nog steeds die Vlaamse mentaliteit terug?

Wij Vlaams-nationalisten zonder twijfel. Zeker als het gaat over vijf minuten politieke moed en duidelijkheid.

De welgekende en door sommige politici gecultiveerde “tsjevenstreken”. Vlaamser kan je ze moeilijk bedenken. Kennis van identiteit begint door voor het slapengaan diep in het eigen hart te kijken. Het levert altijd een genuanceerd beeld op.

Om dan toch die Vlaamse identiteit wetenschappelijk te onderbouwen, is vanzelfsprekend een ander paar mouwen. De belgicistische denkgroep Coudenberg omschreef de Vlaming ooit als ‘onstrategisch vlijtig’. Misschien is daar een grond van waarheid in, maar ook dat schiet tekort.

We kunnen stellen dat de Vlaamse identiteit de tijdelijke grootst gemene deler van gedragingen en competenties is, die ons kenmerken en soms van de anderen onderscheiden.

De Vlaamse identiteit wordt gelaagd gepercipieerd en is steeds in beweging.

Geachte aanwezigen,

Ik sta nu ruim een kwart eeuw in het basisonderwijs. 25 jaar in een schooltje in de faciliteitengemeente Wemmel en nu drie jaar in Ottenburg, een school met

een overgrote meerderheid aan Franstalige kinderen die komen van de andere kant van de taalgrens.

Kinderen die vaak uit diverse milieus kiezen voor een Nederlandstalige opvoeding en van wie sommige ouders zonder schroom toegeven, dat hun keuze voor Nederlandstalig onderwijs onlosmakelijk verbonden is met ons Vlaamse kwaliteitslabel.

Na al die jaren heb ik ook ondervonden dat het verschil tussen een volwassene en een kind niet eens zo groot is als we denken en dat een kind in een klas -en schoolgemeenschap op microniveau dezelfde stappen ondergaat in het zoeken en vinden van een eigen identiteit als de volwassenen.

Hét grote verschil is dat wij volwassenen een grotere wetenschappelijke en technische kijk hebben op de gang van zaken des levens. En dat ervaring ons mogelijkheden biedt om ruimere en betere keuzes te maken en oplossingen te vinden voor de hindernissen en problemen die eenieder van ons op zijn levensweg tegenkomt.

Om onze kleuters beter en efficiënter te observeren en te begeleiden, hanteert men in het Vlaamse onderwijs twee parameters, zijnde welbevinden en betrokkenheid.

Als een kind zich goed en veilig en gelukkig voelt in de klas heeft een kind een hoog welbevinden. En het zich goed voelen in eigen vel leidt tot een grotere toegankelijkheid voor alle ervaringen en informatie die op hen afkomen.

Betrokkenheid geeft weer in welke mate kinderen mee participeren aan het groeps -of klasgebeuren.

In dat engagementsproces zijn het aanbod, de klassfeer en de succeservaringen die kinderen nodig hebben om nog meer uitdagingen aan te gaan essentieel.

Met andere woorden: om te komen tot die maximale ontplooiing van de persoonlijkheid hebben onze kinderen een goede coach nodig. Een warme pedagogische manager die alle kinderen kent en weet hoe ze te benaderen en hen een duidelijk kader biedt waarbinnen ze zich kunnen bewegen...

Waarom maak ik nu deze vergelijking vraagt u zich wellicht af?

Wat heeft een klas -en schoolwerking te maken met dat Vlaamse natiegevoel, annex Vlaams identiteitsgevoel?

Laat ons de kleuterjuf die zorgt voor een veilige, duidelijke, aantrekkelijke, stimulerende en regulerende leeromgeving, gewoon vervangen door een manager op grotere schaal.

Laten we die juf of meester voor de gelegenheid simpelweg vervangen door een Vlaamse president van onze toekomstige republiek. En we zijn er waar we moeten zijn.

Identiteitskeuze wordt bepaald door succeservaringen, positivisme en identificatie.

Laat ons toch maar even naar ons Schots voorbeeld verwijzen (sorry Tom).

Heeft De Schotse identiteit niet meer vorm gekregen door het maatschappelijk debat gekoppeld aan een toekomstproject waar het overgrote deel van de Schotten zich konden in terugvinden? Ik denk dat de vraag stellen ze meteen beantwoorden is.

Wat als Salmond niet het lef had gehad om een referendum te organiseren over Schotse onafhankelijkheid?

Wat als Salmond zijn eigen politieke loopbaan niet gekoppeld had aan het welslagen van het referendum en niet had afgetreden?

Hebben de Schotten aan identiteit moeten inboeten omdat ze het net niet haalden?

Neen!

Heeft de massale betrokkenheid van het referendum met 98 % van de Schotse stemgerechtigden niet geleid tot een groter Schots gemeenschapsgevoel?

Ja!

Heeft de inbreng, de inzet, het politieke lef van een politiek leider als Alex Salmond geen "boost" gegeven aan die Schotse identiteit?

Ja! Natuurlijk!

Om het in bedrijfstermen te zeggen “what a Scottish return of investment,” dat 56 van de 59 Schotse zetels in het Britse Lagerhuis bezet worden door de SNP. Alsof dat geen barometer van een hoge identiteitsgraad is!

Dat is waar het bij identiteit om gaat, zich identificeren met, het zich eigen maken of zich optrekken aan de goede eigenschappen en kwaliteiten van leidinggevende figuren.

Het zich laten meedrijven op het succesverhaal van leidinggevende bewegingen of partijen.

Ook dat maakt deel uit van de kwaliteitsindex van onze eigen Vlaamse identiteitsvorming.

Hoelang moet Vlaanderen nog wachten op onze eigen versie van een Alex salmond? Hier is de vraag stellen ze helaas niet meteen beantwoorden.

Hoe komt het dan dat het Vlaamse natiegevoel sluimerend en minder uitgesproken is, dan bij andere volkeren die uit een verouderd staatsverband willen treden, zoals de Schotten en de Catalanen - om twee van onze ICEC-partners aan te halen?

Hoe komt het dat bevragingen over Vlaamse identiteit in ons voor- of nadeel spelen al naargelang het politieke klimaat?

Wat maakt de Vlaming ongemakkelijk als het gaat om een vaak opgedrongen keuze te moeten maken tussen de legitieme Vlaamse identiteit of een Belgisch ‘gevoel’?

Duidelijk, niet?

Vlaanderen en België zijn elkaars gelijken en dus elkaars rechtstreekse concurrenten.

Vlaanderen is te groot voor België en België is te klein voor Vlaanderen. Zo simpel is het.

Wij zijn gedoemd in een wrange Belgische conflictsituatie te overleven, tot dit gearrangeerd en gedwongen huwelijk aan diggelen ligt. En dit omwille van de kinderen: liever vroeger dan later.

Neem daarbij dat de Vlaming door die onduidelijke verwarde staatsstructuren, door al die intransparante staathervormingen, pardon staatmisvormingen, het bos door de bomen niet meer ziet.

Is het niet zo dat de Vlaming geen objectieve keuze kan maken omdat onze eigen politieke partijen zelf geen keuze kunnen maken?

Om het met de wijze woorden van onze erevoorzitter Peter Deroover te zeggen: “Niet kiezen is verliezen”. Groot gelijk, Peter.

Vlaamse vrienden,

Aan een versterkte Vlaamse identiteit kan gewerkt worden.

Voor de VVB is identiteitsvorming geen loos begrip, maar een concreet actiepunt.

De honderden Vlaamse vlaggers maken jaarlijks van de RVV, het grootste sportieve volksfeest ter wereld een geelzwart succesverhaal en tonen aan dat Vlaanderen, mits de juiste sfeer, wel zonder schroom durft te supporteren voor eigen sportlui met het symbool van de Vlaamse staat en natie.

De VVB heeft hier de juiste doelgroep bij het nekvel gegrepen.

De honderdduizend kleine leeuwenvlaggen en de 500 actievlaggen in meer dan honderdduizend Vlaamse handen zijn daar het onmiskenbare resultaat van.

Leeuwenvlaggen op de kalender van de UCI. Leeuwenvlaggen op de Ronde op Playstation 4,

Leeuwenvlaggen op de nieuwe t-truitjes van het Amerikaanse merk Trek.

Dat is onze VVB ‘return of investment’.

De RVV ademt een Vlaamse sfeer uit dankzij de VVB. En daar mogen we terecht trots op zijn.

Ook Vlaanderen muziekland is een succesverhaal waar de kleine Vlaamse leeuwenvlaggetjes vlotjes van de hand gaan en die het gemeenschapsgevoel, in een gezellige muzikale sfeer, versterkt.

Ook dat Vlaamse vrienden, is Vlaamse identiteit.

Tot slot trekt de VVB een klare en duidelijke conclusie.

Geen uitgesproken en overheersend Vlaamse identiteitsgevoel zonder echte Vlaamse macht.

Geen positief natiegevoel zonder een echt Vlaams staatsverband.

Alleen als Vlaanderen een volwaardige staat is in het Europa van morgen zullen diegenen die zich nu aanschurken tegen het Belgische regime, morgen de eersten zijn om hun nieuwe broodheren te charmeren.

Alleen als Vlaanderen een eigen Grondwet heeft, een kant en klaar operationeel toekomstcontract, zal de doorsnee-Vlaming zich kunnen identificeren met een overheid die echt begaan is met de welvaart en het welzijn van zijn inwoners, in een duidelijk afgebakend bestuurlijk Nederlandstalig geheel.

Om het met de woorden van enkele ex-VVB-voorzitters te zeggen:

“Niet kiezen is verliezen” was de terechte opmerking van Peter Deroover op het VVB-colloquium “de knopen doorgehakt: onafhankelijkheid”.

Om bijna af te sluiten met de zalvende woorden van Eric Defoort: “Als het om de Vlaamse natie gaat, zijn we allen één”.

En om af te sluiten met Guido Moons: “Nie pleue, splitsing nu!”

Ik dank u,

Bart De Valck

Algemeen voorzitter Vlaamse Volksbeweging vzw..

0499.21.24.48